

Rok 1908.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVII. — Wydana i rozesłana dnia 22. lipca 1908.

Treść: № 141. Ustawa, dotycząca zasiłku na utrzymanie dla rodzin żołnierzy, którzy stawili się do ćwiczeń wojskowych (ślużbowych), względnie celem odebrania wykształcenia wojskowego.

141.

Ustawa z dnia 21. lipca 1908,

dotycząca zasiłku na utrzymanie dla rodzin żołnierzy, którzy stawili się do ćwiczeń wojskowych (ślużbowych), względnie celem odebrania wykształcenia wojskowego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Członkom rodzin obywatela austriackiego,

- a) który należy do nieczynnego pocztu żołnierzy, a wskutek powołania stawił się do ćwiczeń wojskowych (ślużbowych), lub
- b) który na zasadzie § 34. u. w. przydzielony został do rezerwy zapasowej i stawił się celem odebrania wykształcenia wojskowego,

służy według następujących postanowień prawo do zasiłku na utrzymanie z funduszy państwowych, o ile oni mają stałe miejsce zamieszkania w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa i o ile utrzymanie ich zależało dotychczas istotnie od dochodu z pracy powołanego do służby:

Kadetów i równorzędnych z niemi nie zalicza się w myśl ustawy niniejszej do osób pocztu żołnierskiego.

Za członków rodzin w myśl ustawy tej należy uważać: żonę, dzieci ślubne i nieślubne, rodzeństwo i krewnych powołanego w linii wstępnej.

Członkom rodzin, nie posiadającym obywatelstwa austriackiego, nie służy prawo do zasiłku na utrzymanie, jeżeli odnośnie państwo w razie istnienia podobnej instytucji nie trzyma się zasad wizjerości. Dotyczące ustalenia należy ogłaszać w Dzienniku ustaw państwa.

§ 2.

Prawo określone w § 1. nie istnieje:

- a) jeżeli powołany przez czas trwania ćwiczeń wojskowych względnie wykształcenia wojskowego pobiera dalej płacę lub zasługę względnie, jeżeli z innego powodu nie doznaje uszczerebku w swym dochodzie, albo
- b) jeżeli ze względu na stanowisko społeczne powołanego, jego stosunki majątkowe, zarobkowe i dochodowe należy przyjąć na podstawie przeprowadzonych dochodzeń, iż wskutek jego zgłoszenia się do służby utrzymanie członków rodziny, o których rozchodzi się, nie jest zagrożone.

§ 3.

Wszystkim uprawnionym członkom rodzin razem należy się tylko jeden zasiłek na utrzymanie, a będzie on przyznany za każdy dzień ćwiczeń wojskowych względnie wykształcenia wojskowego w wysokości 50 procent płacy dziennej zwykłych robotników, będącej w zwyczaju w tym powiecie sądowym, w którego okręgu powołany pracował w ostatnim czasie.

Jeżeli powołany zajęty był pracą, uzasadniającą obowiązek ubezpieczenia na wypadek choroby, natenczas rozstrzyga zwyczajna płaca dzienna, ustalona każdoraznie w myśl § 7. ustawy z dnia 30. marca 1888., Dz. u. p. Nr. 33., a to także wówczas, jeżeli ubezpieczenie na wypadek choroby nastąpiło w danym wypadku na podstawie płacy rzeczywiście pobieranej lub na innej zasadzie.

Władze polityczne pierwszej instancji winny, stosując analogicznie § 7. ustawy z dnia 30. marca 1888., Dz. u. p. Nr. 33., ustalać peryodycznie zwyczajne płace dzienne robotników, nie podlegających obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby, zwłaszcza robotników rolnych i lasowych tutajże służby domowej.

Jeżeli powołany jest osobą zarobkującą samotnie, natenczas rozstrzyga najwyższa płaca dzienna robotnika w tym samym lub najbardziej zbliżonym dziale pracy, która w okręgu sądowym jest w zwyczaju a którą ustalono w myśl ustępu 2. i 3. niniejszego paragrafu.

Jeżeli powołany nie pracował w ostatnim czasie w obrębie królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, natenczas dzienny zasiłek na utrzymanie wynosi jedną koronę.

§ 4.

Za tę ilość dni, jaka będzie potrzebna na podróż z ostatniego miejsca pobytu do stacji zgłoszenia się do szeregow i z powrotem, należy przyznać zasiłek na utrzymanie według tych samych zasad, jak za czas ćwiczeń wojskowych, względnie wykształcenia wojskowego.

Jeżeli ostatnie miejsce pobytu powołanego leży poza obrębem królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, natenczas można policzyć taką ilość dni, jaka była potrzebna na podróż z odnośnej stacji granicznej do stacji zgłoszenia się do szeregow i z powrotem.

Prawo do zasiłku zaczyna się z dniem, w którym rozpoczęto podróż na ćwiczenia wojskowe względnie celem odebrania wykształcenia wojskowego.

Jeżeli powołany, wskutek choroby powstającej bez jego winy w czasie pełnienia służby wojskowej, doznaje dowodnie przeszkoły w powrocie do miejsca zwyczajnego zamieszkania, natenczas, co do przyznania zasiłku na utrzymanie, doliczy się czas, który upłynie aż do jego powrotu, do czasu trwania ćwiczeń wojskowych względnie wykształcenia wojskowego. Postanowienie to nie stosuje się do tych wypadków zachorowania, wskutek których służą powołanemu roszczenia do jednej z kas chorych, wymienionych w § 11. ustawy z dnia 30. marca 1888., Dz. u. p. Nr. 33.

§ 5.

Powołany do ćwiczeń wojskowych względnie wykształcenia wojskowego jest wyłącznie uprawniony do domagania się zasiłku na utrzymanie, należącego się członkom jego rodziny.

Winien on wymienić tę osobę z pomiędzy osób uprawnionych względnie ich ustawowych następców, na której ręce ma być wypłacony zasiłek na utrzymanie.

Jeżeli powołany wymienia równocześnie kilka osób, natenczas winien podać sposób rozdziału.

Władzom administracyjnym nie przysługuje wpływ na rozdział zasiłku na utrzymanie pomiędzy uprawnionych członków rodziny.

§ 6.

Pretensję do zasiłku na utrzymanie należy podnieść ustnie lub pisemnie w obec tej politycznej władzy powiatowej, za której pośrednictwem nastąpiło doręczenie karty powołującej.

Prawa tego można dochodzić jeszcze w przeciągu czterech tygodni po ukończeniu ćwiczeń wojskowych względnie wykształcenia wojskowego.

§ 7.

Polityczna władza powiatowa winna co do wniesionego żądania przeprowadzić w razie potrzeby dochodzenia i wydać orzeczenie.

W razie rekursu rozstrzyga rzecz ostatecznie polityczna władza krajowa.

Jeżeli prawo do zasiłku na utrzymanie nie ulega wątpliwości, natenczas nie można wstrzymywać asygnowania tegoż wskutek dochodzeń co do stopy płacy, jaka ma być zastosowana; zasiłek ten należy na razie asygnować według najniższej, w rachubę wchodzącej stopy płacy, z zastrzeżeniem późniejszego wyrównania.

§ 8.

Zasiłek na utrzymanie wypłaca się, pod warunkiem, iż odnośne żądanie wniesiono na czasie, tygodniowo z góry, po stwierdzeniu stawienia się do szeregow.

Domaganie się zwrotu wypłaconych zasiłków nie jest dopuszczalne.

§ 9.

Pretensje do zasiłku na utrzymanie, istniejących na zasadzie ustawy niniejszej, nie można podać egzekucji ani też objąć zarządzeniami dla zabezpieczenia.

Również wszelkie rozporządzenie powyższemi wierzytelnościami w drodze przelewu praw, przekazania, zastawienia lub w drodze innej czynności prawnej nie ma skutku prawnego.

§ 10.

Gminy obowiązane są współdziałać na żądanie władz politycznych celem wykonania ustawy niniejszej.

Również kasy chorych, wymienione w § 11. ustawy z dnia 30. marca 1888., Dz. u. p. Nr. 33., mają obowiązek udzielania na żądanie władz politycznych wyjaśnień co do okoliczności, wchodzących w rachubę pod względem prawa do zasiłku lub zakresu tego prawa.

§ 11.

Wszystkie podania, protokoły, załączniki, rekursy i poświadczania odbioru potrzebne celem wykonania ustawy niniejszej są uwolnione od stempli i należytości.

Tak samo środki dowodowe, potrzebne celem dochodzenia prawa do zasiłku na utrzymanie są

warunkowo wolne od stempli i należytości, o ile służą tylko do tego celu.

§ 12.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej zaraz po ogłoszeniu.

Prawo do zasiłku na utrzymanie rozpoczyna się z dniem 1. sierpnia 1908.

Wykonanie ustawy poruczam Memu Ministrowi obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Bad Ischl, dnia 21. lipca 1908.

Franciszek Józef w&r.

Beck w&r.

Georgi w&r.

